

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Q. R.**, zastoupeného JUDr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Mezírka 1, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2006, č. j. OAM-542/VL-10-04-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2008, č. j. 61 Az 58/2006 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 5. 2006, č. j. OAM-542/VL-10-04-2006. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se s tímto posouzením žádosti o azyl ztotožnil. Stěžovatel požádal o udělení azylu dne 28. 4. 2006, přičemž byl již od 1. 6. 1995 zařazen do policejní evidence osob natrvalo vyhoštěných z území ČR.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že v Makedonii žil naposledy v roce 1990, v té době měl odůvodněnou obavu z pronásledování ze strany skupiny mužů, kteří se hlásili k politické straně PKD. Z tohoto důvodu Makedonii opustil a odjel pracovat do Slovinska. Na území ČR žije od roku 1991, je ženatý s českou státní občankou. Stěžovatel tvrdil, že neměl důvod žádat v ČR o udělení azylu, neboť zde měl povolen trvalý pobyt. Povolení k trvalému pobytu bylo odňato z důvodu, že stěžovateli byl rozsudkem Městského soudu v Bratislavě v roce 1986 udělen trest vyhoštění. Podle stěžovatele je však tento trest již promlčen, což konstatovala i Policie ČR ve svém usnesení ze dne 30. 4. 1998. Správní orgán byl o této skutečnosti informován. Stěžovatel dále namítl,

že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v řízení před správním orgánem byla porušena zákonem stanovená práva stěžovatele. Žalovaný vedl pohovor se stěžovatelem jednostranně a účelově, otázky byly kladeny tak, aby byla žádost o azyl dána do souvislosti s vyhoštěním stěžovatele. Závěrem stěžovatel namítl, že správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nezabýval promlčením trestu vyhoštění, vazbami, které má stěžovatel k ČR, ani politickou situací v zemi jeho původu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesen dne 24. 4. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přijatelnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Posouzením žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné kvůli tomu, že byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, se již Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Azs 55/2006 - 77, www.nssoud.cz. K důvodnosti kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, se pak vyjádřil např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu